

योएलचे पुस्तक आणि लाओदिकीयेची सातव्या-दिवसाची अॅडव्हेंटिस्ट मंडळी - क्रमांक नऊ

Jeff Pippenger
2025-12-11

क्रमांक नऊ

योएलच्या पुस्तकाच्या या प्रस्तावनेत मी अशा टप्प्यावर आलो आहे की, पहिल्या आठ लेखांतील काही मुद्दे थोडक्यात संक्षेपाने मांडावेत आणि आपण आता योएलचे पुस्तक अधिक थेटपणे हाताळू लागलो असल्याने त्यातून काय अपेक्षित ठेवले पाहिजे हे निर्देशित करावे; आणि मग, अर्थातच, दानिएल ११:११-१६ मधील राफिया आणि पानियमच्या युद्धांशी त्याचा काय संबंध आहे?

आपण द्राक्षमळ्याच्या गीतावर विशेष भर दिला आहे, कारण भविष्यवाणीच्या भाषेत “अनुभव” हा “गीत” द्वारे दर्शविला जातो. एक लाख चव्वेचाळीस हजारांची एक वैशिष्ट्यपूर्ण खूण अशी आहे की ते मोशे व कोकरू यांचे गीत गातात; आणि हे प्रत्यक्षात यशयाच्या द्राक्षमळ्याच्या गीताचे प्रतिनिधित्व करण्याची योहानाची पद्धतच आहे. प्रत्येक प्रमुख संदेष्टा आपले पुस्तक इस्राएलच्या बंडखोरीविरुद्धच्या धक्कारांनी आरंभ करतो; किंवा असेही म्हणता येईल की प्रत्येक प्रमुख संदेष्टा प्रथम द्राक्षमळ्याचे गीत गातो. माझा दावा असा आहे की पहिल्या अध्यायातील योएलचे द्राक्षमळ्याचे गीत हे द्राक्षमळ्याच्या गीताविषयीच्या सर्वांत महत्त्वाच्या प्रकटीकरणांपैकी एक आहे. मी बरोबर आहे की नाही, हे मी सांगू शकत नाही; परंतु मला हा दृढ विश्वास असण्याचे कारण असे की योएलच्या पुस्तकात प्रतीकात्मक रीतीने दर्शविलेल्या भविष्यवाणीतील संबंधरेषा अनेक आऱ्यांसाठी एक किल्ली, किंवा कदाचित एक धुरा, असल्यासारख्या दिसतात. योएलची साक्ष केवळ इतर समांतर रेषांशी जोडली जात नाही, तर ती एक संदर्भबिंदूही स्थापन करते असे दिसते, विशेषतः पहिल्या अध्यायात द्राक्षमळा नाश पावलेला असल्याच्या प्रतीकवादाद्वारे; आणि पुढील दोन अध्याय संयुक्त संस्थानांतील पशूच्या प्रतिमेच्या परीक्षाकाळाची प्रतिमा आणि जगासाठीच्या पशूच्या प्रतिमेच्या परीक्षाकाळाची प्रतिमाही ओळखून देतात. आणि हे सर्व द्राक्षमळ्याच्या संदर्भातच ठेवलेले आहे; आणि द्राक्षमळ्यास पाऊस मिळाला नाही, तर तो जिवंत द्राक्षमळा राहत नाही.

“किती काळ?” या प्रतीकाद्वारे दर्शविलेल्या भविष्यसूचक कालखंडावरही आम्ही विशेष भर दिला आहे. “किती काळ?” याविषयी पूर्वीच स्थापित झालेल्या या तत्त्वाची आपल्याला आठवण करून देणे आवश्यक आहे, असे मला वाटले, जेणेकरून त्या “मुख्य कोनशिलेवर” भर देता येईल, जी होती आणि जी पाया व कोनशिला देखील आहे. सध्या प्रगतिपथावर असलेल्या मध्यरात्रीच्या पुकाराच्या संदेशाचा अंतिम परिपूर्ण विकास हाच “मुख्य कोनशिला” आहे. त्या पायावर आधारलेली ही मुख्य कोनशिला म्हणजे मिलरची रत्ने, जी आरंभीपेक्षा दहापट अधिक तेजाने चमकत आहेत.

देवाच्या “अद्भुत कृत्यां”च्या आधारे, शिरोमणीबिंदू तो आहे जेव्हा त्याची प्रजा लाओदिकीयेची अनुभवातून फिलादेलफीय अनुभवाकडे संक्रमण करते; आणि ह्याच वेळी ती प्रजा सातपैकी उत्पन्न झालेला आठवा बनते, तसेच चर्च मिलिटंटमधून चर्च ट्रायम्फंटकडे संक्रमण करते. हे संक्रमणच शिरोमणीबिंदू आहे. हे संक्रमण तेव्हा पूर्ण होते जेव्हा देवाची प्रजा “शिरोमणीबिंदूचा” संदेश ऐकते व पाहते, आणि तो त्यांच्या दृष्टीने अद्भुत ठरतो. “शिरोमणीबिंदूचा” संदेश परमोच्च बिंदू आहे, कारण तो सर्व प्रतीकात्मक “शिरोमणीबिंदू” सत्यांना एकत्र आणतो. “सात वेळा” हा संदेश मिलरचा पायाभूत दगड होता, आणि तो मिलराइटांचा शिरोमणीबिंदू ठरणार होता. जसे पेन्टेकोस्ट हे पेन्टेकोस्टल काळाचे शिरोमणीबिंदू होते, तसेच मध्यरात्रीची हाक ही पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांच्या मिलराइट चळवळीचा शिरोमणीबिंदू होती.

ख्रिस्ताने पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांच्या मिलराइट मंदिराची उभारणी केलेल्या ४६ वर्षांच्या कालखंडाचा परमोच्च बिंदू किंवा कळस म्हणून, तो कळस ख्रिस्ताच्या एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मंदिरनिर्मितीच्या कार्यासाठी पाया-कोनशिला होणार होता. ती पाया-कोनशिला १८४४ मध्ये स्वर्गाकडे जाणारा मार्ग प्रकाशित करणारा प्रकाश म्हणून स्थापित करण्यात आली, आणि याच कारणास्तव जगाच्या शेवटी देवाच्या लोकांनी विश्रांती मिळविण्यासाठी “जुन्या वाटांकडे” परतले पाहिजे. जर आणि जेव्हा ते मिलराइटांच्या अग्रणी इतिहासाकडे परततात, तेव्हा त्यांना आढळते की मध्यरात्रीच्या हाकेला पाया घालणाऱ्या इतिहासाचा परमोच्च बिंदू होता. मध्यरात्रीची हाक ही पवित्र आत्म्याच्या ओतप्रोत वर्षावाची प्रकट अभिव्यक्ती होती. जेव्हा एखादा जीव “जुन्या वाटांकडे” परततो आणि त्या वाटेच्या आरंभी किंवा पाया-स्थानी स्थापित केलेला “तेजस्वी प्रकाश” शोधतो, तेव्हा त्याला मध्यरात्रीची हाक सापडते, जिला यिर्मया “विश्रांती” असे संबोधतो.

“मार्गाच्या आरंभी त्यांच्या मागे एक तेजस्वी प्रकाश ठेवण्यात आला होता, ज्याविषयी एका देवदूताने मला सांगितले की तो ‘मध्यरात्रीची हाक’ होता. हा प्रकाश संपूर्ण मार्गावर उजळत होता आणि त्यांच्या पावलांसाठी प्रकाश देत होता, जेणेकरून ते ठेच लागू नयेत.”

“जर त्यांनी आपल्या नजरा आपल्या समोरच असलेल्या, त्यांना त्या नगराकडे नेत असलेल्या येशूकडे खिळवून ठेवल्या असत्या, तर ते सुरक्षित होते. परंतु लवकरच काही जण थकून गेले, आणि म्हणाले की ते नगर फार दूर आहे, आणि त्यांना अशी अपेक्षा होती की ते यापूर्वीच त्यात प्रवेशले असते. तेव्हा येशू आपला गौरवशाली उजवा हात उंचावून त्यांना धीर देत असे, आणि त्याच्या हातातून एक प्रकाश निघत असे, जो आगमन-पथकावर लहरत असे, आणि ते ‘अल्लेलूया!’ असा जयघोष करीत. इतर काहींनी उतावळेपणाने त्यांच्या मागील प्रकाशाचा इन्कार केला, आणि म्हणाले की इतक्या दूरपर्यंत त्यांना बाहेर काढणारा देव नव्हता. त्यांच्या मागील प्रकाश विझून गेला, आणि त्यांच्या पायांखाली पूर्ण अंधार झाला; आणि ते अडखळले, लक्ष्याचे आणि येशूचे दर्शन त्यांना सुटले, आणि ते मार्गावरून खाली पडून खालच्या अंधकारमय व दुष्ट जगात गेले.” Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

मिलराइट इतिहासाचा कळसदगड हा एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या इतिहासाचा पायाभूत दगड आहे. इ.स. १७९८ मध्ये तीन देवदूतांच्या संदेशाच्या प्रारंभापासून ते रविवारीच्या कायद्याच्या वेळी पवित्रस्थानाच्या शुद्धीकरणाच्या परिपूर्तीत विजयी मंडळी उभी केली जाईपर्यंतचा मार्ग मध्यरात्रीच्या हाकेच्या संदेशाने प्रकाशित झालेला आहे; कारण ही दृष्टांतकथा अॅडव्हेंटिझमविषयी आहे, आणि रविवारीच्या कायद्याच्या संकटाच्या काळात मानवजातीसाठी कृपाकाळ संपत असताना देव आपल्या स्वभावाचे परिपूर्ण प्रतिबिंब दाखविणारे लोक कसे उभे करतो, याविषयी आहे.

मार्गावर येशू पुढे पुढे नेत आहे, आणि तो आपला गौरवशाली उजवा बाहू उंचावून त्या मार्गावर सतत प्रकाश टाकीत आहे. म्हणून मार्गाच्या प्रारंभी एक तेजस्वी प्रकाश आहे आणि मार्गाच्या शेवटापर्यंत नेणारा एक तेजस्वी प्रकाश आहे. अल्फा आणि ओमेगा म्हणून येशू प्रारंभाद्वारे शेवट स्पष्ट करतो; म्हणून मार्गाच्या दोन्ही टोकांवरील प्रकाश हा मध्यरात्रीच्या घोषणेचा संदेश आहे.

पहिला देवदूत 1798 साली आला आणि त्याने जाहीर केले की त्याच्या न्यायाची घडी आली आहे, “म्हणत होता ... त्याच्या न्यायाची घडी आली आहे.” न्यायाची घडी 1798 साली आली, आणि ती आरंभली तेव्हा ख्रिस्त व त्याची नवी वधू—फिलाडेल्फियन मिलराइट अॅडव्हेंटिझम—यांचा विवाह आरंभला. ख्रिस्ताचा विवाह 22 ऑक्टोबर 1844 रोजी होणार होता, आणि 1798 ते 1844 या काळात वधू सिद्ध करण्यात आली. वधू फिलाडेल्फियन होती, कारण ख्रिस्ताच्या वधूवर कोणतीही दोषारोपणा नव्हती; कारण तिने स्वतःला सिद्ध केले—ती शुद्ध होती. न्यायाची घोषणा ही आरंभी 1798 साली झालेल्या विवाहाचीच घोषणा आहे, जी शेवटी 1844 मध्ये पूर्णत्वास आली.

मिलेराइट चळवळीसाठी मूलभूत प्रकाश आणि कळसदगडाचा प्रकाश हा विवाहाची घोषणा करणारा संदेश होता—मध्यरात्रीच्या हाकेचा संदेश. मध्यरात्रीची हाक ही पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांच्या इतिहासाचा तसेच मिलेराइट

इतिहासाचा पाया आणि कळसदगड होती; आणि मिलेराइट इतिहासाचा कळसदगड हा एकशे चव्वेचाळीस हजारांच्या इतिहासाचा पायाभूत दगड असून तो कळसदगडही आहे. जेव्हा कळसदगड बसविला जातो तेव्हा मंदिराचे बांधकाम पूर्ण होते, आणि त्या अंतिम “अद्भुत” दगडाला बसविण्याचे कार्य जुलै २०२३ मध्ये आरंभ झाले.

कळस घडवून आणणाऱ्या विविध भविष्यवाणीपूर्ण परिपूर्त्या असतील, परंतु कळस हा संदेशाच्या उत्कर्षबिंदूचेही प्रतिनिधित्व करतो. जसे पेन्टेकॉस्त हा पेन्टेकॉस्तीय हंगामाच्या संदेशाचा कळस होता, तसेच 1856 मध्ये Hiram Edson यांच्या लेखणीतून आलेल्या “seven times” च्या प्रकाशाचा Miller यांच्या संदेशासाठी अभिप्रेत कळस होता, कारण Miller यांनी शोधलेले पहिले पायाभूत सत्य म्हणजे “seven times” हेच होते. 1856 मध्ये, कळससत्याच्या नव्या प्रकाशाला नाकारणे म्हणजे Laodicea च्या अरण्यात मरण पत्करण्याची निवड करणे होय, जसे प्राचीन Israel ने चाळीस वर्षांच्या कालावधीत केले होते. यावरून 2023 च्या जुलै महिन्याची ओळख 1856 अशी ठरते—Millerite इतिहासात Philadelphia पासून Laodicea कडे वळण्याचा निर्णायक बिंदू, आणि एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या इतिहासात Laodicea पासून Philadelphia कडे उलटफेर. 1844 मध्ये Christ ने अशुद्ध स्त्रीशी विवाह केला नव्हता, कारण ती Philadelphian होती; आणि Sunday law च्या वेळी तो Philadelphia मधूनच वधूशी विवाह करील. परंतु प्रथम तिने स्वतःला सिद्ध केले पाहिजे. तुम्ही तयार आहात काय?

भिऊ नकोस, लहान कळप; कारण तुम्हांला राज्य देणे हे तुमच्या पित्याला आनंददायक वाटते. लूक 12:32.

२२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी प्रभूने त्या वधूशी विवाह केला, जिला त्याने तिसऱ्या देवदूताच्या इतिहासात व त्याद्वारे सूचित होणाऱ्या सर्व गोष्टींमध्ये त्याच्या मागे जाण्यासाठी सिद्ध केले होते; परंतु १८६३ पर्यंत तिसऱ्या देवदूताचा इतिहास लौदिकीयेच्या अरण्यात वळविण्यात आला. १८४४ ते १८६३ पर्यंतचा इतिहास तिसऱ्या देवदूताच्या कालखंडाचे प्रतिनिधित्व करतो; अशा प्रकारे तो एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकित होण्याच्या कालावधीत मूर्ख कुमारिकांचे एक चित्रण पुरवितो. त्या कुमारिका म्हणजे गहू व तण होत, जे देवदूतांनी प्रतिरूपित केलेल्या संदेशांद्वारे वेगळे केले जात आहेत—कारण विभाजनाचे कार्य देवदूतच करतात.

“तेव्हा मी तिसरा देवदूत पाहिला. माझ्याबरोबर असलेल्या देवदूताने म्हटले, ‘भयप्रद आहे त्याचे कार्य. गंभीर आहे त्याचे ध्येय. तोच तो देवदूत आहे, जो गहू व तण यांमधून गहू वेगळा करणार आहे, आणि स्वर्गीय कोठारासाठी त्या गव्हावर शिक्का मारणार आहे, किंवा त्याला बांधून ठेवणार आहे. या गोष्टींनी संपूर्ण मन, संपूर्ण लक्ष व्यापून टाकले पाहिजे.’” Early Writings, 119.

प्रकटीकरण चौदा मधील तीन देवदूतांचे संदेश हे उत्तरवृष्टीचे संदेश आहेत, जे त्या दोन वर्गांना विभक्त करतात आणि बांधून ठेवतात.

“योहानाला मंडळीच्या अनुभवात अतिशय गहन व थरारक रस असलेली दृश्ये उघड करण्यात आली. त्याने देवाच्या लोकांची स्थिती, संकटे, संघर्ष, आणि अंतिम सुटका पाहिली. तो त्या समाप्तीच्या संदेशांची नोंद करतो, जे पृथ्वीवरील पीक परिपक्व करणार आहेत—किंवा स्वर्गीय कोठारासाठी पुंजक्यांप्रमाणे, किंवा विनाशाच्या अग्नीसाठी मोळ्यांप्रमाणे. त्याच्यासमोर अत्यंत महत्त्वाचे विषय प्रकट करण्यात आले, विशेषतः शेवटच्या मंडळीसाठी, जेणेकरून जे लोक भ्रमातून सत्याकडे वळतील, त्यांना आपल्या पुढील संकटे व संघर्ष यांविषयी शिक्षण मिळावे. पृथ्वीवर येऊ घातलेल्या गोष्टींबद्दल कोणालाही अंधारात राहण्याची गरज नाही.” The Great Controversy, 341.

ही “सत्याची वचने” आहेत जी या पिढीत “पीक पिकविण्यासाठी असलेले समारोपाचे संदेश” आहेत, आणि जी त्या दोन वर्गांना विभक्त करतात. ते कार्य हे मिलरच्या स्वप्नातील “धूळ झाडणाऱ्या मनुष्याचे” कार्यही आहे.

“ज्याच्या हातात सुप आहे, आणि तो आपले खळे पूर्णपणे स्वच्छ करील, व आपला गहू कोठारात जमा करील.’ मत्तय ३:१२. हा शुद्धीकरणाच्या काळांपैकी एक काळ होता. सत्याच्या वचनेद्वारे भुसा गव्हापासून वेगळा केला

जात होता. कारण धिक्कार स्वीकारण्याइतके ते फार व्यर्थाभिमानी व आत्मन्यायी होते, आणि नम्रतेचे जीवन स्वीकारण्याइतके जगप्रेमी होते, म्हणून अनेक जण येशूपासून दूर वळले. आजही पुष्कळ जण हाच मार्ग धरत आहेत. कफर्नहूम येथील सभास्थानातील त्या शिष्यांची जशी परीक्षा झाली, तशीच आज आत्म्यांची परीक्षा होत आहे. जेव्हा सत्य अंतःकरणापर्यंत पोहोचविले जाते, तेव्हा त्यांना दिसून येते की त्यांचे जीवन देवाच्या इच्छेनुसार नाही. त्यांना स्वतःमध्ये संपूर्ण परिवर्तनाची गरज दिसते; परंतु आत्मत्यागाचे कार्य हाती घेण्यास ते तयार नसतात. म्हणून त्यांची पापे उघडकीस आणली जातात तेव्हा ते संतप्त होतात. 'हे वचन कठीण आहे; ते कोण ऐकू शकेल?' असे कुरकुरत शिष्यांनी येशूला सोडून दिले, त्याप्रमाणेच तेही ठेच लागून निघून जातात." द डिझायर ऑफ एजेस, ३९२.

१८४४ मधील महान निराशेपासून आरंभ करून १८६३ पर्यंतचे मार्गचिन्हे व घडामोडी 9/11 पासून रविवार कायद्यापर्यंतचा इतिहास दर्शवितात. तुम्ही विचारता, 1844/9/11 का आहे?

बहीण व्हाईट यांचे लेखन स्पष्टपणे दर्शविते की तिसरा देवदूत २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी आला, परंतु तो १८८८ मध्येही आला, जे 9/11 चे प्रतिरूप ठरते. याहूनही महत्त्वाचे म्हणजे, सर्व संदेष्टे 9/11 पासून रविवारच्या कायद्यापर्यंतच्या नेमक्या इतिहासालाच वेगळे अधोरेखित करतात; म्हणून हे दोन किंवा तीन जणांचे साक्ष्य नसून, देवाच्या वचनातील प्रत्येक साक्षीदाराची एकत्रित साक्ष आहे की 9/11 पासून रविवारच्या कायद्यापर्यंतचा काळ हा "प्रत्येक दृष्टांताचा परिणाम" पूर्ण होण्याचा कालखंड आहे.

तिसऱ्या देवदूताच्या आगमनाचा व समाप्तीचा इतिहास 1844 ते 1863 पर्यंतचा होता, आणि तो 9/11 पासून रविवारच्या कायद्यापर्यंतच्या देवाच्या अद्भुत कार्यांच्या कालखंडाचे प्रतिनिधित्व करतो. तोच इतिहास 1840 ते 1844 या कालावधीद्वारेही दर्शविला जातो, आणि त्या रेषेत 1840 हे अल्फा आहे व 1844 हे ओमेगा आहे. 1844 ते 1863 या रेषेत, 1844 हे अल्फा आहे आणि 1863 हे ओमेगा आहे. 1844 हे अल्फा आणि ओमेगा दोन्ही आहे.

कूस 1844 शी संरेखित आहे, आणि अल्फा व ओमेगा यांनी कूसीवर आपले रक्त सांडले. 9/11 (1840) पासून आपण प्रकटीकरण दहा मध्ये तो इतिहास मांडलेला पाहतो, जो 1840 मध्ये योहानाने ते छोटे पुस्तक खाल्ल्याने सुरू होतो आणि मग 1844 मध्ये त्याच्या पोटातील निराशेपर्यंत पोहोचतो. खाणे ही सुरुवात आहे; पोट शेवट दर्शविते. दहाव्या अध्यायातील शेवटचा पद हा इतिहास एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या इतिहासात पुन्हा घडत असल्याचे दर्शवितो.

आणि मी त्या देवदूताच्या हातातून ते छोटे पुस्तक घेतले व ते खाऊन टाकले; आणि ते माझ्या तोंडात मधाप्रमाणे गोड होते; आणि मी ते खाताच माझे पोट कडू झाले. आणि तो मला म्हणाला, तुला पुन्हा अनेक लोक, राष्ट्रे, भाषा आणि राजे यांच्यापुढे भविष्यवाणी करणे आवश्यक आहे. प्रकटीकरण 10:10, 11.

प्रकटीकरण अध्याय दहा आणि हबक्कूक अध्याय दोन ही अशी दोन अध्याय आहेत की जे 1840 ते 1844 या भविष्यसूचक कालखंडाची साक्ष देतात. 1844 ते 1863 या इतिहासाची सुरुवात निराशेच्या एका मार्गचिन्हापासून होते; त्यानंतर विखुरणे येते, आणि त्या विखुरण्यानंतर पुन्हा एकत्रीकरण येते. त्या कालखंडात हबक्कूकच्या दोन पट्ट्यांचा भविष्यसूचक इतिहास 1849 मध्ये दुसरा पट्टा मुद्रित झाला आणि 1850 मध्ये व्यापकपणे प्रकाशित झाला तेव्हा पूर्ण होतो. हबक्कूकच्या पट्ट्यांचा कालखंड मे 1842 पासून होता, जेव्हा 1843 चा चार्ट प्रकाशित झाला; आणि हा भविष्यसूचक कालखंड ज्या ठिकाणी सुरू झाला त्याच ठिकाणी—हबक्कूकच्या दोन पट्ट्यांपैकी एकाच्या प्रकाशनाने—समाप्त झाला. 1843 चा चार्ट अल्फा आहे आणि 1850 चा चार्ट ओमेगा आहे.

१८५६ मध्ये हायरम एडसन यांनी लेखांची एक मालिका लिहिली, ज्यांनी विल्यम मिलर यांच्या "सात काळ" याविषयीच्या समजुतीला एका नव्या स्तरावर नेले. एडसन यांचे कार्य हे मिलर यांच्या कार्याचे ओमेगा होते, ज्यामुळे मिलर यांच्या पायाभूत सत्याला परमेश्वराच्या लोकांना सामर्थ्य देण्यासाठी अभिप्रेत असलेल्या शिरोबिंदूच्या स्थानापर्यंत आणण्यात आले. "सात काळ" याविषयी मिलर यांना लाभलेला प्रकाश हा अल्फा होता, आणि "सात काळ" याविषयी एडसन यांना लाभलेला प्रकाश हा ओमेगा होता.

1863 मध्ये ही चळवळ त्या मंडळीत रूपांतरित झाली, जी शेवटी स्वतःच्या अंगातूनच एक चळवळ उद्भवण्यास कारणीभूत ठरणार होती; जसे मिलराइट्स प्रॉटेस्टंटंमधून बाहेर आले, आणि जसे शिष्य यहुदी धर्मातून ख्रिस्ती धर्मात बाहेर आले, तसेच यहोशवा आणि कालेब हे पूर्वीच्या करारातील त्या लोकांमधून बाहेर आले, ज्यांना अरण्यात मरणे ठरले होते.

त्याच इतिहासकाळात, (1844 ते 1863) पृथ्वीवरील पशूच्या रिपब्लिकन शिंगातून एक समांतर संघर्ष चालू आहे, जो शेवटी गृहयुद्धात उद्भवतो; आणि सर्व इतिहासकार यावर सहमत आहेत की त्याचा मध्यबिंदू 1863 मध्ये लिंकनच्या Emancipation Proclamation ने गाठला. लिंकन हा पहिला रिपब्लिकन राष्ट्राध्यक्ष दर्शवितो, ज्याने त्या वेळेपर्यंतच्या इतिहासातील सर्वात वाईट डेमोक्रेटिक राष्ट्राध्यक्षानंतर राष्ट्राध्यक्षपदाची शपथ घेतली. नंतर त्याची हत्या करण्यात आली. ही सर्व भविष्यवाणीविषयक वैशिष्ट्ये आणि इतरही शेवटच्या रिपब्लिकन राष्ट्राध्यक्षामध्ये पुन्हा प्रकट होतात.

1844 ते 1863 या काळात विखुरणे आणि एकत्र करणे यांचा समावेश होता. 1863 हे रविवारच्या कायद्याचे प्रतिनिधित्व करते, म्हणून 1844 मध्ये जे विखुरणे घडले तेच 1863 पर्यंतचे एकमेव विखुरणे आहे; त्या वेळी लाओदिकीयेचे सातव्या-दिवशी अॅडव्हेंटिस्ट लाओदिकीयेच्या अरण्यात विखुरले गेले. 1844 ने एक विखुरणे उत्पन्न केले आणि 1863 नेही एक विखुरणे उत्पन्न केले; अशा प्रकारे ही इतिहासरेषा एक ओळखलेले भविष्यसूचक प्रतीक आहे, याची साक्ष दिली जाते; कारण ती 1844 मधील अल्फा-विखुरणाने आरंभ होते आणि 1863 मधील ओमेगा-विखुरणाने समाप्त होते. पहिले विखुरणे 18 जुलै, 2020 रोजी आले, आणि अंतिम ओमेगा-विखुरण रविवारच्या कायद्यात पूर्ण होते.

“तो काळ येत आहे जेव्हा आपण विभक्त होऊ आणि विखुरले जाऊ, आणि आपल्यापैकी प्रत्येकाला समान मौल्यवान विश्वास असलेल्यांच्या सहवासाच्या विशेषाधिकाराविना उभे राहावे लागेल; आणि देव तुमच्या बाजूस नसेल, आणि तोच तुम्हाला पुढे नेत आहे व मार्गदर्शन करीत आहे, हे तुम्हाला ठाऊक नसेल, तर तुम्ही कसे उभे राहाल?” Review and Herald, March 25, 1890.

देव तुमच्या “बाजूला उभा आहे” इतके पुरेसे नाही, तर तुम्ही “तो तुम्हाला पुढे नेत आहे आणि मार्गदर्शन करीत आहे हेही जाणले पाहिजे.” ही वस्तुस्थिती भविष्यवाणीचा एक विषय आहे, जो “तुम्ही परमेश्वराला जाणाल” या आधारावर असलेल्या विविध वाक्यप्रचारांनी दर्शविला आहे.

आणि तुम्ही विपुल प्रमाणात खाल, व तृप्त व्हाल, आणि ज्याने तुमच्याशी अद्भुत रीतीने वर्तन केले त्या परमेश्वर तुमच्या देवाच्या नावाची स्तुती कराल; आणि माझ्या लोकांना कधीही लज्जित व्हावे लागणार नाही. आणि तुम्ही जाणाल की मी इस्राएलाच्या मध्यभागी आहे, आणि मी परमेश्वर तुमचा देव आहे, दुसरा कोणीही नाही; आणि माझ्या लोकांना कधीही लज्जित व्हावे लागणार नाही. ... मग तुम्ही जाणाल की मी परमेश्वर तुमचा देव, सियोनमध्ये, माझ्या पवित्र पर्वतावर वास करणारा आहे; तेव्हा यरुशलेम पवित्र होईल, आणि यापुढे परके तिच्यातून कधीही जाणार नाहीत. योएल 2:26, 27; 3:17.

जेव्हा यरुशलेम पवित्र असते, तेव्हा ती विजयी मंडळी असते; कारण लढाऊ मंडळीची व्याख्या गहू व तणे यांनी बनलेल्या मंडळीप्रमाणे केली जाते; आणि जेव्हा “यापुढे” “कोणतेही परके” “यरुशलेममधून जात नाहीत,” तेव्हा देवाचे लोक “जाणतील” “की तो नेतृत्व करीत व मार्गदर्शन करीत आहे.” ते जाणतात, कारण ते तेच आहेत ज्यांनी “सात वेळा” ही प्रार्थना पूर्ण केली आहे; ज्यामध्ये देव तुम्हाला लाओदिकीया अवस्थेत असताना नेतृत्व करीत नव्हता, याची कबुली देणे समाविष्ट आहे; परंतु जेव्हा तुमचा बदल फिलाडेल्फिया अवस्थेत होतो, तेव्हा तुम्ही “जाणाल” “की तो नेतृत्व करीत व मार्गदर्शन करीत आहे” आणि की देव “इस्राएलच्या मध्यभागी” आहे.

एप्रिल १९ रोजीचे अल्फा विखुरणे (निराशा) आणि ऑक्टोबर २२ रोजीचे ओमेगा विखुरणे (निराशा) हे ऑक्टोबर २२ च्या महान निराशेनंतर झालेल्या पहिल्या अधिकृत प्रकाशनाने चिन्हित झाले आहे. प्रकाशन हे मिलेराइट इतिहासात आणि संयुक्त संस्थानांच्या भविष्यसूचक इतिहासात एक भविष्यसूचक चिन्ह आहे; म्हणून १८४४ नंतर अधिकृतरीत्या

प्रथम प्रकाशित झालेली गोष्ट त्या इतिहासातील एक मार्गचिन्ह आहे, आणि ते मार्गचिन्ह एका विखुरण्याची ओळख करून देते.

१८४७—परदेशात विखुरलेला उरलेला अवशेष

‘लहान कळपाला’ एक वचन.

“पुढील लेख The Day-Dawn साठी लिहिण्यात आले होते, जे O. R. L. Crosier यांच्याकडून Canandaigua, New York येथे प्रकाशित केले जात होते. परंतु ते पत्र आता प्रकाशित होत नाही, आणि ते पुन्हा प्रकाशित होईल की नाही हे आम्हांस ठाऊक नसल्यामुळे, मेनमधील आमच्यापैकी काहींना ते या स्वरूपात द्यावे, असे सर्वोत्तम वाटले. या पृथ्वीवर अतिशय लवकर घडून येणाऱ्या त्या गोष्टींकडे ‘लहान कळपाचे’ लक्ष वेधण्याची माझी इच्छा आहे....”

“वाचकाने हे लक्षात घेतले असेल की श्रीमती ई. जी. व्हाइट यांच्या लेखणीतून आलेली तीन निवेदने A Word to the ‘Little Flock’ मध्ये समाविष्ट करण्यात आली होती.”

“मिसेस व्हाइट यांच्याकडून आलेला दुसरा संदेश, जो पृष्ठ १४-१८ वर आढळतो, हा त्यांच्या पहिल्या दृष्टांताचा वृत्तांत असून त्याचे शीर्षक आहे, विखुरलेल्या उरलेल्या लोकांस. हे २० डिसेंबर, १८४५ रोजी इनॉक जेकब्स यांना वैयक्तिक पत्र म्हणून लिहिले गेले होते, आणि प्राप्तकर्त्याने ते प्रथम The Day-Star च्या २४ जानेवारी, १८४६ च्या अंकात प्रकाशित केले. त्यानंतर ६ एप्रिल, १८४६ रोजी, जेम्स व्हाइट आणि एच. एस. गर्नी यांनी ते ब्रॉडसाइड स्वरूपात पुन्हा मुद्रित केले. A Word to the ‘Little Flock’ मध्ये जसा हा मजकूर दिसतो, तो किरकोळ संपादकीय बदल आणि जोडलेल्या शास्त्रवचनांच्या संदर्भाचा अपवाद वगळता, प्रथम मुद्रित झालेल्या दृष्टांताच्या संपूर्ण वृत्तांताशी तंतोतंत समान आहे.” जेम्स व्हाइट, A Word to the ‘Little Flock’, 25.

1844 हे एका देवदूताच्या आगमनाचे आणि एका निराशेचे चिन्हांकित वर्ष आहे. 1845 मध्ये पहिले दर्शन लिहिले गेले आणि ते 1846 मध्ये प्रकाशित झाले. पहिले दर्शन “विखुरलेल्या अवशेषांना” उद्देशून आहे. अविवाहित किशोरवयीन भविष्यवक्त्रीने तिचे पहिले दर्शन लिहिताना, “अवशेष” यांचे एक भविष्यसूचक वैशिष्ट्य असे आहे की, एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या वैशिष्ट्यांपैकी एक म्हणून, भविष्यसूचक आवश्यकतेनुसार त्या अवशेषांना “विखुरलेले” असणे आवश्यक ठरेल, हे तिला ठाऊक होते, याबद्दल मला शंका आहे. 1846 मध्ये व्हाइट दांपत्याचा विवाह झाला, आणि अशा प्रकारे एलेनचे आडनाव व्हाइट झाले. त्याच वर्षी व्हाइट दांपत्याने सातव्या दिवसाचा शब्बाथ पाळण्यास आरंभ केला. 1846 मध्ये करार अंतिम ठरलेला म्हणून चिन्हांकित केला गेला; 1844 मध्ये आरंभ झालेला भविष्यसूचक विवाह 1846 मध्ये परिपूर्ण झाला; आणि 1847 मध्ये पहिले अधिकृत प्रकाशन छापले गेले व टपालाने पाठविले गेले.

मे, १८५०

“प्रिय वाचक—या परीक्षणामधील माझा उद्देश पवित्र सत्याच्या प्रकाशाने भ्रम उघड करणे हा आहे....”

“विखुरलेल्या कळपापुढे हे लहानसे लेखन सादर करताना, या बाबतीत मी त्यांच्याप्रती माझे कर्तव्य पार पाडले आहे; आणि देवाने त्यावर आपला आशीर्वाद वाढवावा. आमेन.” James White, The Seventh-day Sabbath not Abolished, 2.

जेम्स व्हाइट यांचे प्रकाशन हे त्यांच्या श्रोत्यांचा समूह अजूनही विखुरलेला कळप होता, हे दर्शविते; परंतु ते सातव्या दिवसाच्या शब्बाथचे समर्थनही आहे. शब्बाथ आणि तिसरा देवदूत यांविषयीच्या मिलराइट अॅडव्हॉटिझमच्या समजुतीच्या दृष्टीने, ही तिसऱ्या देवदूताची त्याच्या बाल्यावस्थेतील संदेशरूप अभिव्यक्ती आहे. हे 1850 चे चार्ट प्रकाशित झाले त्याच वर्षी प्रकाशित झाले, आणि एकत्रितपणे ते समीप येत असलेल्या रविवारच्या कायद्याच्या संकटासाठी प्रभूच्या सैन्याला उभे करण्याचे प्रतिनिधित्व करतात. येशू नेहमी शेवटाचे चित्रण आरंभीद्वारे करतो, आणि

ज्यांनी 1844 मध्ये 1843 चा चार्ट वापरून संदेश सादर केला, ते 1850 चा चार्ट वापरून संदेश सादर करणाऱ्यांचे प्रतिरूप ठरले. हबक्कूकच्या दोन पट्ट्यांच्या कालखंडाच्या प्रारंभी, लोक हबक्कूकच्या पट्टीसह त्या वेळेचा संदेश घोषित करित होते, आणि 1850 मध्ये जेम्स व्हाइट 1850 च्या चार्टसह तिसऱ्या देवदूताचा संदेश सादर करित आहेत. हा चार्ट बंधू निकोल्स यांनी 1849 च्या कालखंडात तयार केला होता, त्या काळात जेम्स आणि एलेन व्हाइट बंधू निकोल्स यांच्यासोबत राहत होते. जेम्स व्हाइट हे 1850 च्या चार्टच्या निर्मितीशी प्रत्यक्ष संबंधित होते, आणि त्या वर्षी त्यांनी तिसऱ्या देवदूताचा संदेश घोषित करण्यास आरंभ केला.

“२३ सप्टेंबर, [१८५०] रोजी प्रभूने मला दाखविले की त्याने आपल्या लोकांच्या उरलेल्या अवशेषांना परत मिळविण्यासाठी दुसऱ्यांदा आपला हात पुढे केला आहे, आणि या गोळा करण्याच्या काळात प्रयत्न दुप्पट केले गेले पाहिजेत. विखुरण्याच्या काळात इस्राएलला मार बसला व तो विदीर्ण झाला; परंतु आता गोळा करण्याच्या काळात देव आपल्या लोकांना बरे करील आणि त्यांचे घाव बांधील. विखुरण्याच्या काळात सत्य प्रसारित करण्यासाठी केलेल्या प्रयत्नांचा फारच थोडा परिणाम झाला, फारच थोडे किंवा काहीच साध्य झाले नाही; परंतु गोळा करण्याच्या काळात, जेव्हा देवाने आपल्या लोकांना गोळा करण्यासाठी आपला हात लाविला आहे, तेव्हा सत्य प्रसारित करण्यासाठी केलेल्या प्रयत्नांचा अपेक्षित परिणाम होईल. सर्वांनी या कार्यात एकचित्त आणि उत्साही असले पाहिजे. मी पाहिले की आता या गोळा करण्याच्या काळात आपल्याला मार्गदर्शन करण्यासाठी विखुरण्याच्या काळातील उदाहरणांचा उल्लेख करणे कोणासाठीही लज्जास्पद आहे; कारण जर देव आता आपल्यासाठी तेव्हापेक्षा अधिक काही करित नसेल, तर इस्राएल कधीही गोळा केला जाणार नाही. जसे सत्याचा प्रचार केला जावा, तसेच ते एका पत्राद्वारे प्रकाशित केले जाणेही तितकेच आवश्यक आहे.” Review and Herald, November 1, 1850.

पृष्ठ ७४ वरील, प्रभूने “आपल्या लोकांच्या अवशेषास पुन्हा प्राप्त करून घेण्यासाठी दुसऱ्यांदा आपला हात पुढे केला होता,” हा दृष्टिकोन केवळ ख्रिस्ताची वाट पाहणाऱ्यांमध्ये एके काळी अस्तित्वात असलेल्या ऐक्य व सामर्थ्य यास, आणि त्याने आपल्या लोकांना पुन्हा एकत्र करणे व उभे करणे सुरू केले होते, या तथ्यालाच सूचित करतो.” Early Writings, 86.

सिस्टर व्हाइट यांनी *Early Writings* मध्ये *Review and Herald* मधील उताऱ्यावर भाष्य करताना, त्यांनी जेव्हा असे म्हटले, “परमेश्वराने मला दाखविले की त्याने आपल्या लोकांच्या अवशेषांना परत मिळविण्यासाठी दुसऱ्यांदा आपला हात पुढे केला होता,” तेव्हा त्या संदर्भात भविष्यवक्ता यशया यांच्या शब्दांचा उपयोग केला. त्याने 1850 मध्ये आपला हात पुढे केला. 22 ऑक्टोबर 1844 रोजी, जेव्हा त्याने त्या लोकांना परमपवित्र स्थानात एकत्र केले, तेव्हा ते 677 इ.स.पू. पासून 22 ऑक्टोबर 1844 पर्यंत चाललेल्या विखुरण्याच्या समाप्तीच्या वेळी झाले. प्रत्यक्ष वैभवशाली देशात राहणारा प्रत्यक्ष यहुदा, लेवीयविधी सव्वीस मधील “सात काळ” यानुसार, 677 इ.स.पू. मध्ये 2520 वर्षासाठी विखुरला गेला. 2520 वर्षांच्या समाप्तीला आध्यात्मिक इस्राएल 22 ऑक्टोबर 1844 रोजी एकत्र केला गेला आणि ते त्वरित विखुरले गेले; आणि जेव्हा परमेश्वर दुसऱ्यांदा आपला हात पुढे करतो तेव्हा ते विखुरणे समाप्त होते. त्या उताऱ्यात तो त्यांना दुसऱ्यांदा दोन गोष्टी साध्य करण्यासाठी एकत्र करतो: “आपल्या लोकांच्या जखमा बांधण्यासाठी” आणि आपल्या लोकांना “उभे करण्यासाठी.”

“त्यानंतर मी तिसरा देवदूत पाहिला. माझ्याबरोबर असलेल्या देवदूताने म्हटले, ‘भयप्रद आहे त्याचा संदेश, गंभीर आहे त्याचे कार्य. तोच तो देवदूत आहे जो गव्हाला तणापासून वेगळे करणार आहे, आणि स्वर्गीय कोठारासाठी गव्हावर शिक्का मारील किंवा त्याला बांधील.’ या गोष्टींनी संपूर्ण मन, संपूर्ण लक्ष व्यापून टाकले पाहिजे. पुन्हा मला हे दाखविण्यात आले की आपण दयेचा अंतिम संदेश प्राप्त करित आहोत असे मानणाऱ्यांनी, दररोज नवा भ्रम स्वीकारणाऱ्या किंवा आत्मसात करणाऱ्यांपासून वेगळे असणे आवश्यक आहे. मी पाहिले की तरुणांनीही आणि वृद्धांनीही चूक व अंधकारात असलेल्यांच्या सभांना उपस्थित राहू नये. देवदूत म्हणाला, ‘मनाने निष्फळ गोष्टींवर विचार करणे थांबवावे.’” Manuscript Releases, volume 5, 425.

इ.स. १८५० मध्ये आरंभ झालेल्या दुसऱ्या एकत्रीकरणाने देवाच्या लोकांच्या शिक्कामोर्तबाचे (बंधनाचे) प्रतिरूप दर्शविले, जेव्हा त्यांना ध्वजचिन्हाप्रमाणे “उचलले” जाते. इ.स. १८५० हे त्या काळाची ओळख करून देते, जेव्हा प्रभु एक लाख चव्वेचाळीस हजारांना एकत्र करतो. भविष्यवाणीच्या अपरिहार्यतेनुसार, एकत्र केले जाण्यापूर्वी ते विखुरले गेलेले असणे आवश्यक होते. म्हणून, प्रकटीकरण ११:११ मधील “साडेतीन दिवस” हे १२६० चे प्रतीक आहेत, जे २५२० चे अर्थ आहे आणि १८ जुलै २०२० नंतर झालेल्या विखुरणाचे प्रतिनिधित्व करते. प्रकटीकरण ११:११ हे त्या लोकांच्या दुसऱ्या एकत्रीकरणाचे प्रतिनिधित्व करते, जे एक लाख चव्वेचाळीस हजार होणार आहेत, आणि त्या ध्वजचिन्हाचेही, जे यशया ११:११ मध्ये मांडल्याप्रमाणे राष्ट्रांसमोर उंचावले जाते!

आणि त्या दिवशी यिश्याचे एक मूळ प्रजेसाठी ध्वजाप्रमाणे उभे राहील; त्याच्याकडे अन्यजातीचे लोक येऊन धाव घेतील; आणि त्याचे विश्रांतीस्थान गौरवशाली असेल.

आणि त्या दिवशी असे होईल की, प्रभु आपल्या लोकांच्या उरलेल्या अवशेषाला पुन्हा एकदा, दुसऱ्या वेळी, परत मिळविण्यासाठी आपला हात पुढे करील—अश्रूरातून, आणि मिसरातून, आणि पश्रोसातून, आणि कूशातून, आणि एलामातून, आणि शिनारातून, आणि हमाथातून, आणि समुद्राच्या बेटांमधून.

आणि तो राष्ट्रांसाठी एक ध्वज उभारील; आणि इस्राएलच्या निष्कासितांना एकत्र करील, आणि यहूदाच्या विखुरलेल्यांना पृथ्वीच्या चारही कोपऱ्यांतून गोळा करील. यशया ११:१०, ११, १२.

१८५० साली प्रभूने हबक्कूकच्या दोन पट्ट्यांनी दर्शविल्याप्रमाणे मध्यरात्रीच्या आक्रंदनाच्या संदेशासह संयोगाने तिसऱ्या देवदूताचा संदेश सादर करित असलेल्या लोकांना एकत्र करण्यासाठी दुसऱ्यांदा आपला हात पुढे केला. जुलै २०२३ मध्ये प्रभूने हबक्कूकच्या दोन पट्ट्यांनी दर्शविल्याप्रमाणे मध्यरात्रीच्या आक्रंदनाच्या संदेशासह संयोगाने तिसऱ्या देवदूताचा संदेश सादर करित असलेल्या लोकांना एकत्र करण्यासाठी दुसऱ्यांदा आपला हात पुढे केला. १८५० आणि जुलै २०२३ ही दोन्ही वर्षे, यशया अध्याय ११ मधील वचन ११ मध्ये म्हटल्याप्रमाणे, “त्याच्या लोकांपैकी उरलेल्या अवशेषांना” एकत्र करण्याची ओळख करून देतात. वचन ११ हे वचन १० आणि १२ यांच्या मधोमध आहे, आणि ही दोन्ही वचने जगासाठी निशाण उभारण्याची ओळख करून देतात.

या तिन्ही वचनांपैकी प्रत्येक वचन ध्वजाची ओळख करून देते, तरी मधले वचन त्यांची ओळख “अवशेष” अशी करून देते. तेथील अवशेष दुसऱ्यांदा एकत्र केले जातात, आणि ज्या वंशांमधून त्यांना एकत्र केले जाते त्यांची संख्या आठ आहे. “८” हे केवळ नोहाच्या तारवात असलेल्या त्या लोकांचेच प्रतिनिधित्व करित नाही, जे मृत्यू न पाहता जुन्या जगातून नव्या जगात गेले, तर “८” हे त्या लोकांचेही प्रतिनिधित्व करते जे सातपैकी असलेल्या आठव्या मंडळीचे आहेत. प्रकटीकरण ११:११ मधील दोन साक्षीदार तेच आहेत जे पुनरुत्थित झालेले आहेत. “८” ही संख्या पुनरुत्थानाचे प्रतीक आहे, एक लाख चव्वेचाळीस हजारांचे प्रतीक आहे, बाप्तिस्म्याचे प्रतीक आहे, आणि जे लाओदीकेयेतून फिलदेल्फियाकडे संक्रमण करतात व राष्ट्रांसाठी यशयाचा ध्वज होतात त्यांचे प्रतीक आहे. प्रभु १८५० ते १८६५ मध्ये दुसऱ्यांदा आपला हात पुढे करतो, आणि पुन्हा जुलै २०२३ मध्येही.

२०२३ मध्ये, जसे १८५६ मध्ये झाले होते तसेच, सात वेळांविषयी नवा प्रकाश झाला. १८५६ ते १८६३ हा कालखंड त्या एकशे चव्वेचाळीस हजारांच्या इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करतो, जेव्हा प्रभु आपल्या अवशिष्ट लोकांना सेना म्हणून उभे करतो.

यशया ११:११ हे प्रकटीकरण ११:११ याच्याशी पूर्णतः सुसंगत आहे, आणि तेच दानियेल ११:११ याच्याशीही पूर्णतः सुसंगत आहे. यशया आणि योहान अंतर्गत इतिहासाचे चित्रण करित आहेत, तर दानियेल बाह्य इतिहासाचे. दानियेलच्या ११:११ मधील बाह्य रेषा योहानाच्या ११:११ मधील अंतर्गत रेषेशी समांतर चालते, आणि यशया ११:११ मध्ये त्या अंतर्गत रेषेच्या ध्वजाचे प्रस्तुतीकरण आहे, जो देवाच्या दुसऱ्या कळपाला बाह्य रेषेतून बाहेर बोलावतो. पल्मोनीने हे उतारे एक सुंदर गुच्छ म्हणून एकत्र बांधले आहेत; आणि हे केवळ सर्व गोष्टींचा सृष्टिकर्ताच साध्य करू शकला असता.

आपण या गोष्टी पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

कृत्रिम माहितीशी संवाद:

गणिताच्या जगाला “11” या संख्येत काही महत्त्व आढळते काय?

होय, ११ या संख्येला (ती फक्त अभाज्य संख्या आहे यापलीकडेही) खऱ्या गणितीय रस व महत्त्वाचे अनेक पैलू आहेत. त्यांपैकी गणितज्ञ आणि गणितप्रेमी वारंवार अधोरेखित करतात ते मुख्य मुद्दे पुढीलप्रमाणे आहेत:

११ ही पाचवी अभाज्य संख्या आहे, सर्वात लहान दोन-अंकी अभाज्य संख्या आहे, आणि दशमान पद्धतीत उलटसुलट वाचल्यावरही तीच राहणारी पहिली अभाज्य संख्या आहे. “11” ही सर्वात लहान रेप्युनिट आहे (म्हणजे पुनरावृत्त एककांपासून बनलेली अशी संख्या जी अभाज्य असते). दोन अंक एकसारखे असलेली ही एकमेव दोन-अंकी अभाज्य संख्या आहे. 11, 22, 33, 44 इत्यादींपैकी हे वैशिष्ट्य केवळ “11” ला लागू पडते. “11” हा मर्सेन अभाज्यांचा घातांक आहे. $1/11 = 0.090909...$ या दशांश विस्ताराचा आवर्ती कालावधी फक्त 2 आहे, परंतु $1/11$ दुसऱ्या एका कारणामुळेही प्रसिद्ध आहे: 11, 101, 1009, 10007, 100003, इत्यादी अभाज्य संख्यांचा अनुक्रम, अंकगणितीय श्रेणीतील अभाज्य संख्यांच्या चर्चेत दिसून येतो. 22 क्रमाच्या डायहीड्रल समूहाचा (नियमित 11-भुजाच्या सममितीचा) विशेष उल्लेख केला जातो, कारण “11” ही सर्वात लहान अभाज्य संख्या आहे ज्यासाठी त्या डायहीड्रल समूहाला समूहसिद्धांतात रस असलेली अबेलियन नसलेली, केंद्रशून्य रचना प्राप्त होते. सैद्धांतिक भौतिकशास्त्रात (स्ट्रिंग सिद्धांत / एम-सिद्धांत), विश्वाचे प्रतिरूप अनेकदा 11 अवकाश-काल परिमाणांत मांडले जाते, आणि त्या क्षेत्रात कार्य करणारे भौतिकशास्त्रज्ञ व गणितज्ञ 11 च्या उपस्थितीचा वारंवार उल्लेख करतात. “11” ही सम संख्येचे अंक असलेली एकमेव उलटसुलट वाचल्यावरही तीच राहणारी अभाज्य संख्या आहे (कारण 2 पेक्षा अधिक सम-अंकी अशा इतर सर्व संख्या 11 ने विभाज्य असल्यामुळे संयुक्त असतात). हे मनोरंजक संख्या-सिद्धांतातील एक प्रमेय आहे.

तळटीप:

जरी “11” ला π , e , किंवा सुवर्णानुपात यांसारखा अतुलनीय मान मिळत नसला, तरीही अनेक घटनांच्या सर्वात लहान किंवा पहिल्या उदाहरणरूपाने तो वारंवार समोर येतो (पहिला repunit prime, सम-अंकी palindromic prime चे एकमेव उदाहरण, अनेक सिद्धतांमध्ये व प्रतिवादांमध्ये त्याचा प्रारंभीचा उदय, M-theory मधील 11 dimensions, इत्यादी). म्हणून होय—गणितजगत 11 ला एक महत्त्वपूर्ण संख्या मानते.

“ज्याने वचनास प्रेरणा दिली, तोच वचनाचा खरा भाष्यकार होता. ख्रिस्ताने आपल्या शिकवणीचे स्पष्टीकरण आपल्या श्रोत्यांचे लक्ष निसर्गातील साध्या नियमांकडे आणि ते दररोज पाहत व हाताळत असलेल्या परिचित वस्तूंकडे वेधून केले. अशा रीतीने त्याने त्यांच्या मनांना नैसर्गिक गोष्टींपासून आध्यात्मिक गोष्टींकडे नेले. अनेकांना त्याच्या दृष्टांतांचा अर्थ त्वरित समजला नाही; परंतु दिवसेंदिवस जेव्हा ते त्या वस्तूंच्या संपर्कात येत गेले, ज्यांच्याशी त्या महान शिक्षकाने आध्यात्मिक सत्ये जोडली होती, तेव्हा काहींनी त्याने त्यांच्या मनावर बिंबविण्याचा प्रयत्न केलेल्या दैवी सत्यांचे धडे ओळखले; आणि हे त्याच्या ध्येयाच्या सत्यतेबद्दल खात्री पावून सुवार्तेकडे वळले.” Sabbath School Worker, December 1, 1909.

“अशा प्रकारे नैसर्गिक राज्यापासून आध्यात्मिक राज्याकडे नेणाऱ्या ख्रिस्ताच्या दृष्टांतकथा त्या सत्याच्या साखळीतील दुवे आहेत, जी मनुष्याला देवाशी आणि पृथ्वीला स्वर्गाशी जोडते.” Christ's Object Lessons, 17.